

Mis tunne valdab noort inimest, kui talle koolis ajalootunni asemel pakutakse kohtumist valimiseelsest võitlusest ülesköetud parteipoliitikutega? Minu Tallinna Inglise Kolledžis õppiv 17-aastane tütar on igatahes selle kogemuse võrra rikkam.

Paari päeva eest ajalootundi astunud Reformierakonna noorpoliitikutest pistrikud teatasid, et nad võiksid ju ajaloost rääkida, kuid praegu on tähtsamad valimised. Nad õpetasid, kuidas saada rikkaks ja edukaks ning teatasid, et mingit kolmandat teed pole olemas, ja öelgu noored seda ka oma vanematele.

Loomulikult koorus nende etteastest välja üleskutse hääletada Reformierakonna kui ainsa mõistliku alternatiivi poolt.

Mulle meenusid tütre muljeid kuulates Leonid Brežnevi aegsed po-

Poliitikud tungivad kooli lapsi parteiga hullutama – vt ka lk 1

liittunnid ja leninlikud arvestused. Ka siis kuulutati, et kolmandat võimalust pole, ja et need, kes sellest mõtlevad, on revisionistid.

Kuid olulisem sarnasus koolitunnis tehtava parteipropaganda ja too-nase ideoloogilise ajuloputuse vahel seisneb selles, et (noorelt) inimeselt võetakse ära valikuvõimalus. Koolitunnist puududa ei tohi nagu ei tohtinud omal ajal töökohalt lahkuda, kui poliittund oli välja kuulutatud.

Nii satub iseenesest hea kavatsus – lähendada noori poliitikale – vastuollu demokraatia ühe põhimõttega, vabadusega valida keda ja mida kuulata.

REIN VEIDEMANN